

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2025, č. j.: OAM-570/ZA-ZA11-ZA05-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v rozsahu, který je nezbytný k okolnostem daného případu.
3. Po věcné stránce žalobce nepovažoval za dostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a namítl nezohlednění § 68 odst. 3 správního řádu. Větší část odůvodnění sestává z konstatování zjištěných skutečností, zejména z přepisu pohovorů s žalobcem, přičemž je shledáno, že nebyl uveden žádný relevantní azylový důvod. Žalobce má však za to, že dostatečně prokázal důvodnost nároku na udělení azylu, jelikož předložil konkrétní a jasný azylový příběh, ze kterého je patrné možné pronásledování v případě návratu do vlasti a hrozící vážná újma.
4. Žalobce připustil, že při letmé interpretaci pohovoru je možné nabýt dojmu, že uvedl pouze ekonomické důvody, avšak zároveň je přesvědčen, že z jeho tvrzení prosvítá obava spočívající v nečinnosti domovského státu, na který se nemůže obrátit za účelem řešení svých dluhových potíží, jelikož se obává trestního postihu, přičemž namítá, že stát insolventi dlužníků právně neřeší. V těchto souvislostech se žalobce odkázal na metodickou příručku z roku 1992, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, kde se prezentuje problematika prokazování faktů žadatelem o azyl.
5. Žalobce považoval závěr o zjevné nedůvodnosti své žádosti za chybný a namítl jeho nepřezkoumatelnost, přičemž vytkl správnímu orgánu špatnou interpretaci pohovoru. Spisový materiál dle žalobce nedisponuje podklady, které se věnují skutečnostem, jež žalobce naznačoval, tj. obava z návratu do země původu pro následky z nesplacených dluhů a případného postihu ze strany soukromých osob včetně neposkytnutí státní ochrany.
6. V posledním žalobním bodu žalobce uvedl, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Závěrem soudu navrhl, aby rozhodl tak, že napadené rozhodnutí se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobce požádal o náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Při rozhodování vycházel ze skutečností, které žalobce sdělil, z nichž bylo v průběhu řízení objasněno, že tvrzenými důvody jsou pouze důvody ekonomické, jelikož žalobce chce v České republice („ČR“) pracovat a vydělat peníze, aby mohl splácet svůj dluh v Uzbekistánu. Dle žalovaného obava z trestního stíhání ani z následků nesplacení soukromoprávního závazku není azylově relevantním důvodem. Žalobce zároveň neprokázal, že by v Uzbekistánu čelil svévolnému nebo nespravedlivému trestnímu stíhání či pronásledování soukromými osobami, vůči kterému by mu státní orgány odmítly poskytnout ochranu.
8. Žalovaný považuje rozhodnutí za zákonné i přezkoumatelné. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, k žalobcovým tvrzením shromáždil relevantní a aktuální informace, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 18. 5. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu v ČR.
10. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 21. 5. 2025 uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá poprvé. Je zdrav a nemá žádné omezení ani zvláštní potřeby. Je jediný živitel rodiny, X., a kamarádovi navíc dluží X. Žalobce by zároveň chtěl své rodiče přivést X., aby se zde mohli léčit.
11. Během pohovoru dne 21. 5. 2025 žalobce sdělil, že vlast opustil již X. O mezinárodní ochranu požádal až nyní, jelikož dostal výjezdní příkaz, jinak by tak neučinil. Ve vlasti neměl žádné potíže související se svou rasou, národností, příslušností k sociální skupině, pohlavím, sexuální orientací, náboženstvím ani politickými názory. Obává se žaloby od kamaráda pro nesplacený dluh a trestního stíhání za domnělý podvod z důvodu nevrácení zapůjčených peněz.
12. Správní spis obsahuje Informaci OAMP ze dne 14. 3. 2025, Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv a Informaci OAMP ze dne 6. 6. 2025, Socio-ekonomická situace, Dávky sociální podpory a podpory v nezaměstnanosti, Dluhy fyzických osob a proces oddlužení, Přístup k základní lékařské péči.
13. Ve spisu je dále založeno napadené rozhodnutí, kterým se žalobcova žádost zamítá jako zjevně nedůvodná pro tvrzené ekonomické důvody.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s, jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce se na zaslanou výzvu ve lhůtě dvou týdnů nevyjádřil.
16. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není*

ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

18. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu podle tohoto zákona se považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné obrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
19. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
20. Podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.*
21. Soud se prvně zabýval otázkou, zda žalobce v průběhu správního řízení uvedl skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven azylově relevantnímu pronásledování či vážné újmě. K tomu soud připomíná, že žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (k tomu vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 20. 11. 2003, č. j.: 2 Azs 27/2003-59). Primárním zdrojem informací podstatných pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je tak žadatel (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j.: 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j.: 5 Azs 134/2014-48). Žalovaný pak zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se odvíjí od výpovědi (azylového příběhu) žadatele o mezinárodní ochranu (např. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, č. j.: 3 Azs 118/2021-39, či ze dne 8. 11. 2024, č. j.: 5 Azs 195/2024-36).
22. Žalobce žalovanému v žádném okamžiku nesdělil, že by měl strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce naopak v průběhu pohovoru popřel existenci potíží, kterým by čelil z důvodu rasy, národnosti, příslušnosti k sociální skupině, pohlaví, sexuální orientaci, náboženství či politických názorů. Zároveň uvedl, že není politicky aktivní ani se o politiku nezajímá. Skutečnou obavu žalobce vyslovil ve vztahu ke svému kamarádovi, který by vůči němu mohl postupovat právní cestou v rámci vymáhání dluhu. V této souvislosti se žalobce obával trestněprávního postihu. S ohledem na výše uvedené se soud neztotožňuje s názorem žalobce, který ve svém žalobní textu tvrdí předložení dostatečného azylového důvodu pro posouzení důvodnosti svého nároku, ze kterého je patrná existence strachu z pronásledování. Podstatou žalobcova strachu je pouze obava z legálního postupu věřitele. Z této skutečnosti nelze dovodit azylově relevantní pronásledování ani hrozbu vážné újmy. Dle informací o zemi původu je zřejmé, že v Uzbekistánu není za žádný z trestných činů možno uložit trest smrti. Zároveň z ničeho nevyplývá, že by žalobce nemohl využít prostředků ochrany ve své zemi původu proti nezákonnému postupu soukromých osob či státních orgánů (srov. k situaci v Uzbekistánu usnesení NSS ze dne 1. 9. 2020, č. j.: 4 Azs 82/2020-50).

23. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu v reakci na obdržení výjezdního příkazu. Na dotaz žalovaného potvrdil, že bez výjezdního příkazu by o mezinárodní ochranu žádat nepřišel. V ČR dosud pracoval a měl v úmyslu umožnit svým rodičům X. a vydělat peníze na zaplacení dluhů. Tyto důvody žalovaný oprávněně posoudil jako důvody ekonomické.
24. Z ustálené judikatury NSS dále vyplývá, že uvádí-li žadatel pouze důvody ekonomické, nemůže namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuvedené (vizte rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j.: 5 Azs 24/2003-42, a ze dne 25. 7. 2013, č. j.: 2 Azs 5/2013-27). Uvedení ekonomických důvodů bez dalších azylově relevantních skutečností je přitom zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu (vizte usnesení ze dne 24. 7. 2024, č. j.: 1 Azs 136/2024-26, ze dne 17. 12. 2024, č. j.: 1 Azs 270/2024-33, či ze dne 27. 3. 2025, č. j.: 5 Azs 140/2024-27). Přesně takto postupoval i žalovaný v případě žalobce. Jelikož z azylového příběhu nevyplývaly důvodné obavy z pronásledování soukromou osobou – kamarádem – ve vlasti (ani skutečné nebezpečí vážné újmy z jeho strany), žalovaný již neměl povinnost se touto skutečností věcně blíže zabývat, byť soud nezakrývá, že za určitých okolností lze i soukromé osoby považovat za původce pronásledování i vážné újmy. To však, jak vyplynulo z předloženého správního spisu, není případ žalobce.
25. Žalovaný nepochybil, pokud se řídil ustanovením § 16 odst. 1 a odst. 4 zákona o azylu a nepřistoupil k posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 13 a § 14, popř. doplňkové ochrany dle § 14b, jelikož byly splněny podmínky pro posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné. V takové procesní situaci žalovaný není povinen se věnovat všem důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá ze zákonných citací a z ustálené judikatury NSS.
26. Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že nelze souhlasit s žalobním tvrzením, které žalovanému vytýká absenci podkladů, které se věnují problémům v zemi původu, jež žalobce uvedl. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že si žalovaný obstaral dvě zprávy o zemi původu, které obavy žalobce rozptylují. Z Informace OAMP ze dne 6. 6. 2025 vyplývá, že samotná existence dluhu nepředstavuje z hlediska uzbeckého právního systému trestný čin. Zpráva dále popisuje možnosti řešení neschopnosti splácet dluhy včetně osobního bankrotu. Z Informace OAMP ze dne 14. 3. 2025 lze zjistit, že v Uzbekistánu není možné uložit trest smrti. Je tak evidentní, že se žalovaný seznámil s problematikou předestřenou žalobcem, přestože žalobcova žádost neobsahovala azylově relevantní důvody, a posoudil žalobcova tvrzení i ve vztahu k riziku vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu (v kontextu požadavků § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona).
27. Ani výtky žalovanému, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel především z provedeného pohovoru, nemůže obstát. Je třeba zdůraznit, že zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je především samotný žadatel. Stíhá jej břemeno tvrzení, doplněné břemenem důkazním. To je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán, který je povinen k důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu zajistit maximální možné množství důkazů (vizte usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j.: 5 Azs 134/2014-48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j.: 5 Azs 22/2003-41). Žalovanému nelze vyčítat, že vycházel především z obsahu pohovoru, jelikož ten je veden právě za účelem umožnit žadateli učinit skutková tvrzení, ke kterým si následně

správní orgán obstarává relevantní důkazy. Daný princip dokazování je v souladu s metodickou příručkou, kterou žalobce cituje ve své žalobě.

28. Soud vzal v úvahu, že žalobce v žalobě namítal také nedostatečnou možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tuto námitku však formuloval velmi obecně. Není zřejmé, proč se žalobce domnívá, že s podklady nebyl řádně seznámen, ani jaké důsledky by případné pochybení mělo mít na správnost napadeného rozhodnutí (např. zda žalobce hodlal uvést nové skutečnosti či navrhnout doplnění správního spisu). Žalobce ve vztahu k dané možnosti neuvedl nic konkrétního. V této souvislosti soud zmiňuje názor NSS obsažený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j.: 4 As 3/2008–78: „*Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečností, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ Vzhledem k tomu, že žalobce nevyužil možnosti připojit případná tvrzení či podklady, kterými by napadené rozhodnutí zpochybnil, pokud by byl řádně seznámen s podklady, má soud za to, že žalobní námitka není sama o sobě způsobilá popřít správnost napadeného rozhodnutí; žalobce neunesl břemeno tvrzení ve vztahu k označení procesní vady, coby nedostatku, který mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
29. K namítané nepřezkoumatelnosti soud poukazuje na ustálenou judikaturu NSS, dle které je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, nebo které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden. Nepřezkoumatelným je také rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené, nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze seznat, z jakých důvodů zvolil žalovaný postup dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Absence posouzení možnosti udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu má oporu v § 16 odst. 4 zákona o azylu, přičemž platí, že toto ustanovení je speciálním k namítaným ustanovením správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se rovněž dotýká skutečností rozhodných pro posouzení azylově relevantních aspektů azylu dle § 12 zákona o azylu a vážné újmy dle § 14a zákona o azylu (resp. toho, zda žalobcem uvedené skutečnosti mohou dané důvody zakládat), přičemž se odkazuje na spisové podklady, které popisují bezpečnostní a socioekonomickou situaci v Uzbekistánu. S ohledem na to nelze námitce nepřezkoumatelnosti přisvědčit.
30. Z těchto důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. ledna 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce